

Society

Prevention of Cruelty
to Animals, Madras

ENGLISH & TAMIL.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

இதது வர்த்தமான ஸாரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
Rao Sahib P. RAMACHANDRA RAU, B.A.,
Member of the S.P.C.A.

சென்னை: ஜி. ஹி. சி. சங்கத்தின் மெம்பராகிய
ராவ் ஸாஹேப் பி. இராமச்சந்திர ராவ், பி.ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

S. C. K. PRESS, VEPERY, MADRAS

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XX.—Number 1.

February, 1920—ஓடு பெருவரிமீ

CONTENTS	PAGE	அட்டவணை	பக்கம்
IN ENGLISH		இங்கிலிஷில்	
Suiting the Load to the Horse ...	1	குதிரைக்கேற்ற பாரம்	1
News and Notes ...	3	சமசாரக் குறிப்புகள்	3
IN TAMIL		தமிழில்	
The Health of Cattle ...	4	கோரகூண போதினி	4
How Life was carried to New Zealand	5	நியூசிலாண்டில் ஜீவராசிகள் போய்ச் சேர்ந்த விதம்	5
News and Notes ...	9	வர்த்தமானக் குறிப்புகள்	9
Notice—'How to stop Cruelty' and Notice of Rajah Venugopal Bahadur's Hospital for Animals.		அறிக்கை.—'ஹிம்சை நிறுத்துவதும்,' இராஜா வேணுகோபால் பஹத்தூர் அவர்களின் ஜந்து வைத்தியசாலையும்.	

ஜீவ ஹிம்சை நிவாரண சங்கத்தாருடைய
கொள்கை.

உபாத்தியாயர்களுக்குச் சில வார்த்தைகள்.

சிறுவர்களுக்கு ஜீவகாருண்ய முண்டாகும்படி செய்வதற்கு, பசு பசுடி மிருகாதிகளுடைய அறிவு, அன்பு, உபயோகம் முதலியவற்றை விளக்கும்படியான சிறு கதைகளை யெடுத்துப் படிக்கும்படிச் செய்யவேண்டும். மேலும், தீனி தின்று தண்ணீர்க் குடித்து உயிர்வாழும் ஜீவன்களெல்லாம் கம்முடம்பி லுண்டாகும் உபத்திரவத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் வருத்தப்படு மென்பதையும், அப்படி அவை வருந்தும்படி அவற்றிற்குக் கொடுமை செய்வது கொடிய பாவமென்பதையும், அந்தப் பாவஞ் செய்யாதபடி விலக் கப் பல வழிகளுண்டென்பதையும், அவர்களுடைய மனதில் நன் ரூய்ப் பதியச் செய்யவேண்டும். இப்படியே பல சிறுவர்கள் நாய், பூனை, தவளை, பறவை முதலிய எளிய ஜந்துக்களைப் பிடித்து ஹிம் சிப்பதாகப் பலவாறு கேள்வியுற்றிருக்கிறோம். அப்படி அவை களை ஹிம்சித்தாமல் அவைகளிடத்தில் அன்பு பாராட்டவேண்டு மென்றும், அற்பப் பிராணிகளைப் பரிவுடன் பாதுகாப்பது பெருந் தன்மையென்றும் அச்சிறுவர்களுக்குக் கற்பித்தால், இந்தக் கொடிய செய்கைகள் வெகுவாய்க் குறைந்துபோகுமென்பதில் சந்தேக மில்லை. ஆகையால், பெற்றோர்களும் உபாத்தியாயர்களும் இப் படிப்பட்ட ஜீவகாருண்யத்தைத் தம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கும் படி வேண்டுகிறோம். மனிதர்களுக்கு உடம்பில் ஏதேனும் ஒரு காயம்பட்டால் எப்படி சுறுக்கென்று உறைக்கிறதோ, அப்படியே வாயில்லா ஜந்துக்களுக்கும் உறைத்து நோவுண்டாகும். மேலும், மனிதரைப்பார்க்கிலும் மிருகங்களுக்கு அப்படி உபத்திரவப்படுத்து வதினாலுண்டாகும் நோவு இன்னு மதிகமாம். ஏனென்றால், அந்த நோவைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியான மனவுறுதி அவைகளுக் கில்லையன்றோ? ஆகையால் அவைகள் விஷயத் தில் அதிகமான அன்புபாராட்டி ஆதரிக்கவேண்டும்.

பத்திராதிபி.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE.

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

பத்திராதிபரின் விஞ்ஞாபனம்.

1824-ம் வருஷத்தில் இங்கிலாந்துதேசத்து லண்டன் நகரத்தில் ஜீவ ஹிம்சை சிவராண ராஜ சங்கமொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வாயில்லா ஜந்துக்களுக்கு அதிக உபகாரமா யிருந்துவருகிறது. அச்சங்கத்து நிபந்தனைகளை யனுசரித்து, அநேக தேசங்களில் அப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் ஏற்பட்டு, சென்னபட்டணத்திலும் 1877-ம் வருஷத்தில் இந்த ஜீவ ஹிம்சை சிவராண சங்க மேற்பட்டது. 1900-ம் ஆண்டு வரையில் இச்சங்கத்துக்குச் சம்பந்தமான காரியமெல்லாம் வாயில்லா ஜந்துக்களை ஒழிப்பவர்களை சினைத்துப்படுத்துவது மாத்திரமேயென்றெல்லோரும் நினைத்திருந்தார்கள். அவ் வருஷ முடிவில், இச்சங்கத்துக் காரிய நிர்வாகிகள் ஜீவகாருண்யத்தை எல்லோருக்கும் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் போதிக்கவேண்டுமென்ற முடிப்பிராயங்கொண்டு அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்.

2. அந்த அபிப்பிராயத்தை யனுசரித்து ஜீவ ஹிம்சை செய்பவர்க்கு விவேகமும் ஜீவகாருண்யமும் உண்டாக்கும் சமாசாரங்க எடங்கிய “ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்” என்னும் ஒரு பத்திரிகையை, 1900-ம் வருஷமுதல் தமிழிலும், 1903-ம் வருஷத் தொடங்கித் தமிழ், தெலுங்கு ஆகிய இரண்டு பாஷைகளிலும், 1915-ம் வருஷமுதல் இங்கிலீஷ் தெலுங்கு, இங்கிலீஷ் தமிழிலும் வருஷத்துக்கு நான்குமுறை பிரசுரஞ்செய்து வருகின்றனர். பலவிதமாயுள்ள ஜீவராசிகளும் நம்மைப்போலவே கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை. அவைகளால் நமக்கு அநேகவிதமான உபயோகங்க ளுண்டு, ஆகையால் நாம் அவைகளினிடத்தில் பட்சமுட னிருக்கவேண்டும், அவைகளுக் கெல்லாநிதத்திலும் சென்கியத்தை யுண்டாக்கவேண்டும் என்பதையும், இன்னும் அநேக நீதிகளையும் பற்றி ஜனங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்பதே இந்தப் பத்திராதிபரின் கருத்து.

3. இப்படி ஜனங்களுக்கு ஜீவகாருண்யத்தைப் போதிப்பதற்காகப் பிரதி வருஷமும் ஜந்து விரோதக் காட்சியொன்று நடத்தப்படுகிறது. மேலும் இச்சங்கத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டு, வாயில்லா ஜந்துக்களின் வைத்தியசாலை, நாய்களுக்கோர் ஆசிரயமும் பிஞ்சுரப்போல் என்னும் சக்தியற்ற கிழ ஜந்துக்களின் ஆசிரயமொன்றும் ஏற்பட்டுப் பரிபாலித்து வரப்படுகின்றன. சங்கத்துக் காரியங்களும் அவற்றிற் குண்டான செலவுகளும் வருஷத்துக்கு வருஷம் தர்மசாலைகள் விருத்தியடைவதால் விசேஷமாய்கிரித்து வருகின்றன. இவற்றிற்காகத் தர்மாத்மாக்களான தனவான்க ளநேகர் அவரவர்களுக்குத் தோன்றியபடிப் பணம் முதலிய உதவிகளைப் புரிந்துவந்தும், அவை போதாமல் செலவுகள் நான்குநூள் அதிகரிப்பதால் அத்தரும் காரியங்கள் யாதொரு குறைவின்றி நடப்பதற்காக எல்லோரும் அவரவர்களின் சக்திக்குத் தக்கபடி உதவி செய்ய வேண்டுமென்று இதன் மூலமாய் விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளப்படுகிறது.

4. இப்புகிய வருஷாரம்பத்தில் இப்பத்திரிகையைப் படிப்பவ ரெல்லோருக்கும் ஜீவகாருண்யத்துடன் மற்ரெல்லாச் சற்குண சம்பத்துகளும் உண்டாக வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய சிறு மக்கட்கேயன்றிச் சகல ஜனங்களுக்கும் ஜீவராசிகளிடம் அன்பு பாராட்டுதலென்னும் சன்மார்க்கத்தை அவர்கள் நன்றாய்ப் போதிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களாலும் அவர்களுடைய பந்துஜன இஷ்ட மித்திரர்களாலும் இன்னொரு காரியங்களுக் குபகாரமாய்ப் பொருளுதவி முதலியவை மிகுதியாய் கடைக்கும்படி யவர்கள் முயல்வாராகவென்றும் ஆதிமூலக் கடவுளை வணங்கிப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

சம்புடம் XX.] FEBRUARY, 1920-ஸ்ரீ பெப்ரவரிமீ. [இலக்கம் 1.

SUITING THE LOAD TO THE HORSE A Valuable Discussion of the Subject of Overloading.

BY WILLIAM K. HORTON

General Manager, American Society for the
Prevention of Cruelty to Animals

The subject of overloading is an old and much-discussed one. Ask any half-dozen men—laymen, horse-men or humane workers—to define an overload, or the weight that a horse should be able to draw, and you will probably get as many different replies. The question is an impossible one to answer in dimensions or weight. We all know that some horses can pull much more than others of apparent equal weight and build; we have the opinions of various authorities that a horse of a certain weight is capable of drawing a certain load under ideal conditions, of streets and weather. But we are not, generally speaking, dealing with ideal weather conditions, and no expert, or any number of experts, can say what is the limit of strength or endurance of any horse simply by knowing its weight. Horses, like men, are of different ages, constitutions, temperaments, and degrees of strength. One horse, just like one man, may be twice as tough, twice as strong, as another of precisely the same weight. How, then, are we to determine when a horse is overloaded? The very best evidence possible, the best that any court can ask or obtain, is the evidence of the horse itself. The signs of over-work are as visible and evident in the horse as in the man, and it does not take an expert to detect them, nor does it take an expert to tell when a horse is being unduly strained, say in pulling a load out of a street excavation.

The time has passed when we should be compelled to prove in court, by the evidence of so-called experts, that a horse is overloaded in an exact number of pounds.

The injurious effects of overloading, and the injuries resulting from starting a heavily-loaded

vehicle from a stand still, are many and well known to the veterinary profession. They do not always manifest themselves at once; they may appear many months later, or so gradually that no particular attention is paid to them until it is too late to apply treatment.

It is an easy matter to overload. The incentive to get through quickly, and make as few trips as possible, often prompts drivers to load too heavily. The danger in this is in ruining the constitution of ambitious horses or making them balky. Very few horses are naturally balky; they generally acquire this aggravating habit through the fault of those handling them.

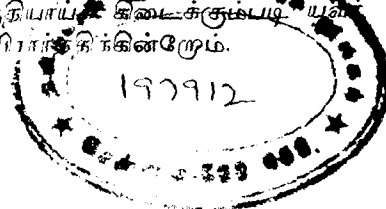
Have we given too much consideration to the driver and owner, and not enough to the horse, when we have excused the condition of an animal that has become exhausted in pulling a moderate-sized load over slippery, or rough, or uneven pavements, on the ground that under normal conditions the weight would not be an overload? Have we stood too much on the so-called rights of the owners, and condoned the offence on the supposition that the straining, suffering and exhaustion of the animal was due to street and weather conditions rather than to overloading.

Must an animal be worked until it breaks a blood vessel, or drops dead, before the law takes cognizance? Is the horse to be strained, or worked to the full limit of its strength before such straining or working becomes cruelty?

Cruelty begins very far short of tasking the extreme strength of an animal.

The owner is, of course, entitled to receive fairness and justice at our hands; but our first duty is to the animal; it is a sacred duty imposed on us by reason of the office we hold, and a mandatory duty imposed on us by law. The rights of the owners are protected by the statutes the same as our duties are enjoined on us by law.

It is a rational proposition that pavement and street and weather conditions are

reasonably within the knowledge of drivers before overloading, and if vehicles are loaded without regard to the prevailing conditions, and the animals are unable to pull the loads, because the weight is beyond their strength, or because of depressions in the roadway, or because of slippery pavement surfaces, the animals are overloaded in violation of law.

If, as the courts have held, a driver who knows of a dangerous obstruction in the street and drives by, notwithstanding, and his horse is frightened and runs away,—if such a driver is guilty of contributory negligence, does not the same rule apply in respect to a horse drawing a loaded vehicle, where the driver had knowledge of the dangerous obstruction he had to encounter and overcome, and who nevertheless proceeds with the usual load and causes his horse to exert its strength beyond ordinary or reasonable limits to accomplish what is obviously an excessive or impossible task? Such a driver should not be excused because the load was one that under ordinary conditions the horse could have moved without much effort.

After a horse has pulled his load out of a street excavation, exerting in the effort every ounce of his great strength, he invariably is compelled to proceed with the load without a breathing spell, though he may be in a condition of exhaustion equal to that caused by several miles of hard pulling on a smooth road. His recuperative powers may be greater, but he is not given an opportunity to recuperate. His nervous system is badly shocked, and when an inexperienced and brutal driver aggravates the condition by a free use of the whip, the suffering of the animal is increased, a good disposition is changed into a vicious one, and permanent suffering and injury result.

The traffic regulations that have come into force in our cities in more recent years have also added considerably to the hardships of the horse. The constant stopping and starting of loads, often on slippery streets, or on ascents or descents, and sometimes, necessarily, in excavations in the pavements, is very wearing on horses and often requires of them their utmost strength. When the block is opened traffic is expected to move rapidly, and drivers impatiently and none too gently urge their animals forward at unusual speed, resulting in a wild scramble, frantically pawing hoofs that cannot find a foothold, and nervous excitement and muscular exertion that cause pain, fear and injury.

All drivers and all owners know that these conditions exist and just what will happen if the load is too heavy. Even with a small load, or no load at all, often, the plight of the horse will be bad enough, but it is a reasonable conclusion and one well within the knowledge of all, that the heavier the load the greater the strain and possible injury will be.

Yet in spite of all these glaring facts, overloading still goes on everywhere. Educational means do not seem to have accomplished very much in lessening the offence. Only the strong arm of the law will do it. The only way to stop overloading is to stop it. A few arrests and convictions will do more to put an end to this ancient abuse than anything else; and if the owner can be made a party to the crime and brought into court, quick results will follow.

A warning has also been printed in circular form and distributed by our agents to drivers, and this warning has had a marked effect. It is as follows:

Section 185 of the Penal Law of the State of New York provides that 'A person who * * * overloads, or causes, procures or permits an animal to be overloaded,' is guilty of a misdemeanor. A misdemeanor is punishable by imprisonment in a penitentiary or county jail for not more than one year, or by a fine of not more than five hundred dollars, or both.

A horse is overloaded when it cannot pull the load, or when to pull the load requires an exertion of all its strength to the point of exhaustion, or when by long continued pulling its strength wanes and exhaustion ensues.

When a horse is compelled to pull a heavily loaded vehicle up a hill or rise of ground, or over a stretch of soft road, or over uneven pavements, or over slippery pavements on which it cannot obtain a footing, and as a result the animal becomes exhausted, or is required to exert excessive strength, that horse is then overloaded within the meaning of the statute.

The agents of the American Society for the Prevention of Cruelty to Animals are under orders to make arrests in these cases.

THE ARMY MULE CONQUERS

The American mule, now doing his 'bit' and doing it well, in battle-rant Flanders, has won appreciation and praise from Tommy Atkins and Tommy's superiors. A correspondent of the New York *Sun*, writing from the British front, describes him in the following manner:

In warm winter coat, with long, inquisitive ears flopping back and forth, he marches up among the roaring guns with a steady nonchalance that lends confidence and faith to the fighting men who depend so much upon him.

'A most magnificent creature,' replied a British brigadier, when the correspondent asked his opinion of the American mule.

'And he has a much better character than is generally given him. He is somewhat like a camel in that respect. Most persons cry down and berate the poor old camel, but, once you get to know him, he is much to be admired. The mule has some ways with him that the British Tommy didn't quite appreciate at first; but now that they are better acquainted and have formed a sort of *entente cordiale*, the two have the utmost respect for each other, and "carry on" at the front with complete understanding and effectiveness.

The mule had his supreme test on this front in the battle of the Somme. There were days and nights of unceasing labor and short rations. The strain was constant and terrific. In ratio to the number employed, six horses succumbed where a single mule gave way.

The horse, of course, is of finer fibre and is far more sensitive. If he stumbles into a shell hole filled with water he will strive and struggle to get out until he actually dies of a broken heart. Not so the mule. He has no imagination and not much of an outlook on life. He calmly and philosophically lies in the shell hole until some one comes along and hauls him out.'

Because he is generally civil and goes to sleep sometimes just abaft of a howling nine-inch gun, it must not be supposed that the American mule has lost all his old craft and mulish cunning. At one of the hospitals there is a sulphur 'dip,' or bath. Most of the horses will plunge in over their heads and swim through, getting the full benefit of the disinfection. But Mr. Mule is too suspicious to take such chances. He is drawn in with great reluctance and holds his head high above the yellow liquid. One old mule went through six times one day, but not once did he get his head wet until the soldiers resorted to sponges.—*Youth's Companion*.

ARMY OF CATS.

500,000 STRONG.

THEIR CONTRIBUTIONS TO THE WAR.

That Old Street Police case concerning birds and cats, reported sometime ago in the *Daily Chronicle*, leads to some curious war revelations.

There is one thing a cat hates more than she hates dogs, and that is—gas. One whiff of poison scented from the other gas side of No Man's Land before mere man has got an inkling that it is coming, and up goes her back, her fur stands on end, and she begins to whine her displeasure.

Who it was who first discovered this aversion remains a mystery, but rumour has it that was some one in the War Office. The Kaiser probably knew it all along, and that may have been the reason for his announced decision to mobilise every cat and dog in the German Empire. But however that may be our War Lords discovered it too, and determined to put the discovery to the best use. So they extended the Military Service Acts to the cats.

The stray cats of England—and there are many of them as is shown by the fact that the R.S.P.C.A., painlessly destroy over 30,000 every year—received their first calling up notice a couple of years ago. It appeared in the form of an advertisement: "Common cats wanted—any number," which was published in the newspapers. Thereafter was a search for cats of all descriptions.

The contract for the supply of pussy to the Army was secured by Mr. Charles Harris, a bird dealer of Bethnal Greenroad, and cats of all sorts soon began to pour into his establishment.

Mr. Harris told a *Daily Chronicle*, representative that he had no idea what the cats were wanted for. He was only ordered to supply them. Every now and then a big 'W. DD.' lorry would draw up outside his establishment and drive away with a cargo of cats for the front. In the last two years, he said, he had supplied about half a million cats to the Army.

From other sources the *Daily Chronicle*, learned of the cats' value as a gas detector: but that was not pussy's only sphere of usefulness in the trenches.—*English Paper*.

News and Notes.

The Madras S.P.C.A.

Obituary.—The Committee regret to record the death of Mr. T. Coorathalwar Chetty who was a member of the Executive Committee of the Society for several years.

Donations.—In response to the special appeals sent to the leading firms of Madras soliciting contributions in aid of the Society's Funds, the Carnatic Mills, the Buckingham Mills and Messrs. Binny & Co., sent donations of Rs. 100 each, Messrs. McDowell & Co. Rs. 50 and Messrs. Parry & Co. Rs. 25. A sum of Rs. 240 was also received from the Court of Wards being the contributions of the Wards. The Committee are very grateful for the above donations.

கோ ரக்ஷண போதினி.

(All rights reserved).

ஜெந்து வர்த்தமான ஸாரம் (36 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

6. அ மு வெ க் கை .

அமுலெக்கை நோயால் அவதிப்படும் மாட்டுக்கு மேற்கூறிய மாதிரி எண்ணெயில் மூன்று நாட்கள் ஊறின மருந்தை எடுத்துக் காலேமாலை வேளைகளில் முறையே உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

பத்தியம்:—மருந்து சாப்பிடும் மனிதர்கள் பத்தியம் பிடிப்பதுபோல், அமுலெக்கை நோய் பிடித்தமாதும், மருந்துண்ணும்போதும் பத்தியம் பிடிக்கவேண்டியபடிவசியம். ஒரு நாழி அரிசி எடுத்து அதில் சுக்கு நச்சுக் கி போட்டுக் கஞ்சியாகக் காய்ச்சிக் காலே வேளைகளிலும் மாலை வேளைகளிலும் மருந்து கொடுக்கும்போதெல்லாம், மருந்து கொடுத்தபின் மாட்டுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது. இப்படி மருந்தும், கஞ்சியும் கொடுத்துவர, மாடு அமுலெக்கை நோயினின்றும் குணமடைந்து வரலாகும்.

7. மு னி வெ க் கை .

நோயின்தன்மை:—முனிவெக்கை என்ற தும் மாடுகளைப் பிடிக்கும் ஒருவித நோய் கண்கள் சிவந்திருப்பதைப் பார்த்து மாட்டினை முனிவெக்கை என்ற வியாதி பிடித்திருப்பதென்றும் சொல்லலாம்.

முனிவெக்கை பிடித்தமாடுகள் நீர் விடும் போது, இரத்தமாக மாறிக்காட்டும். இவ் வியாதி பிடித்த மாடுகள் நீரி எடுக்காததனின் தும், அமுலெக்கை நோய் அம்மாட்டிற்குக் கண்டிருக்கிறதென்றும் நிதானிக்கலாம்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—பழம் புளியைக் கொஞ்ச அளவு எடுத்துக்கொண்டு, அதில் இரண்டுபலம் சீனிச் சர்க்கரையைப் போட்டு நன்றாகப் பிசைந்து உருட்டிவைத்துக் கொள்ளவும். கால்படி விளக்கெண்ணெயில் மேற்படி உருண்டையைப் போட்டுக் கரைத்து வைத்துக்கொண்டு, இம்மருந்தினை முனி வெக்கை பிடித்த மாட்டிற்கு மூன்று வேளை கொடுக்கவும். மருந்து கொடுக்கும்போதெல்லாம் காய்ச்சித் தண்ணீர் இவ்விருண்டைப் படி மாட்டிற்குக் குடிக்கக் காட்டிவர, முனிவெக்கை நோயினின்றும் மாடு குணமடையும்.

8. அ டை ப் பா ன் வியாதி .

வியாதி வகைகள்:—அடைப்பான் வியாதியிலேயே, அநேக வகைகள் உள்ளன. ஒவ்வொருவகை அடைப்பான் வியாதிகளும், விவரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுத் தக்க சிகிச்சைகளும் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நோய்கள் படித்துணர்வேண்டும். இச்சாதாரண அடைப்பான் வியாதியின் தன்மையினைப் பின்னால் எழுதுகிறோம்.

வியாதியின் தன்மை:—மாடுகளின் மயிர்கள் சிலிர்த்து நிற்பதை நோக்கியும், அவைகளின் கண்களினின்றும் ஓயாது நீர் வடிவதை நோக்கியும், அடைப்பான் வியாதிப்பட்ட மாடு வந்துகின்றது என்று ஒருவாறு அறியலாம். இவ்வியாதி வாய்ப்பட்ட மாட்டின் வாயினின்றும், ஓயாது நீர் வடிவதும், அடைப்பான் வியாதிப்பட்ட மாடு என்று சொல்லத்தகு மற்ரோர் அறிகுறியாகும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—கடைச் சர்க்குகளில், சுக்குபலம் ஒன்று, சிற்றரத்தை அரைப்பலம், பெருங்காயம் அரைப்பலம், சூடம் அரைப்பலம் முதலியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு இவற்றை ஒன்று சேர்த்துப் பொடி பண்ணிவைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பூண்டு பலம் ஒன்றைப், பத்து வெற்றிலையுடன் சேர்த்து இடித்து அரைத்து வைத்துக்கொண்டு, மேற்படி பொடியையும் உடன் சேர்த்துப் பிசைந்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது. இந்த உருண்டையை அரைக்கால்படி விளக்கெண்ணெயிற் கலந்து இரண்டுவேளை இந்த மருந்தினை உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

பத்தியம்:—இம்மருந்து கொடுக்கும்போது, வெந்நீர் பதமாய்க் காய்ச்சி மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.

9. பின் ன டை ப் பா ன் .

நோயின் தன்மை:—அடைப்பான் வகைகளில், பின்னடைப்பான் என்னும் நோய், மாடுகளுக்குக் காணும் நோய்களில் ஒன்றும், மாட்டின் பின்னங்கால் சந்துகளில் வீக்கம் காண்டலும், அதனைப் பார்த்துப் பின்னடைப்பான் நோய் மாட்டிற்குக் கண்டிருக்கிறதென்று கூறலாம். இந்நோய் கண்ட மாட்டின் மயிர் சிலிர்த்து நிற்பது நோக்கியும், இம்மாடு மேற்கூறிய வியாதி வாய்ப்பட்டு வருந்துவதென்னலாம். இந்நோய் கண்ட மாடு, அடிக்கடி தலையை அசைத்து வருந்து

தும்; கண்களிரண்டிலும் பிளை சார்ந்திருப்பது, இவ்வடைப்பான் நோய்ப்பட்டிருக்கும் மாட்டிற்கு மற்ரோர் அறிகுறியாகும்.

உள்ளுக்கு மருந்து:—ஒரு பலம் சூடத்தை வாங்கி வந்து, வெற்றிலையில் ஊடித்து வைத்து மாட்டுக்குக் கொடுக்கவும்; ஒரு வேளை இப்படிக்கொடுத்தால் போதும்.

மற்ரோர் மருந்து:—கால்பலம் சுக்கு, கால்பலம் கருஞ்சீரகம், கால்பலம் வால்மிளகு, அரிசித்திப்பிலி பலம் கால் இவைகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்து பொடி பண்ணிவைத்துக் கொள்ளவும், பூண்டு பலம் அரை, வெள்ளை நுக்குவேர் பலம் அரை, பெருமருந்து (ஒரு வகைப்பூண்டு) வேர் பலம் அரை, புங்கன் பட்டைவேர் பலம் அரை முதலியவைகளைத் தேடிக்கொண்டு இவற்றைபெல்லாம் உரவி விட்டு இடித்து மேற்கூறப்பட்ட கடைச் சர்க்கு மருந்துகளைபெல்லாம் சேர்த்து ஒருருண்டையாய் உருட்டி, அம்மருந்தினை மூன்று பாகமாகி, அதை மூன்றுவேளைக்கு மாட்டுக்கு உள்ளுக்குக் கொடுத்துவர, மாடு நோயினின்றும் நீங்கிக் குணமடையும்.

மேல் மருந்து:—பின்னங்கால்களில் உண்டாகியிருக்கிற வீக்கங்களுக்குமேல், வேப்பெண்ணையை வாங்கிவந்து காய்ச்சிப் பூசினால், வீக்கங்களும் வடிதலாகும்.

பத்தியம்:—மேற்கூறிய வியாதிப்பட்ட மாட்டுக்கு மேற்சொல்லிய மருந்து கொடுக்கும்போது, வெந்நீர் வைத்து மாடு குடிக்கக் காட்ட ஏற்பாடு செய்துவரின், பின்னடைப்பானினால் வருந்தும் மாடும், படிப்படியாய்க் குணமடையும்.

10. மு ன் ன டை ப் பா ன் .

நோயின் தன்மை:—பின்னடைப்பான் போல் முன்னடைப்பானும் மாட்டினைப் பிடிக்கும் மற்ரோருவித நோயாம். இவ்வியாதிப்பட்ட மாட்டின் கண்கள் சிவந்திருப்பதும் இவ்வித மாடுகளின் கண்களினின்றும் நீர் தாரை தாரையாக வடிந்த வண்ணமாயிருப்பது பார்க்கத் தெரியவரும். இம்மாட்டின் மயிர் சிலிர்த்திருப்பது மற்ரோர் குறியாகும். இம்மாடுகள் கால் நொண்டி நொண்டி நடக்கும்; மாட்டின் தொப்புள் பாகத்திலும் தொப்புளிலும் வீக்கம் கண்டிருக்கும் இந்நோய்ப்பட்டமாடு கிரட்டுக் கிரட்டு என்று மூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

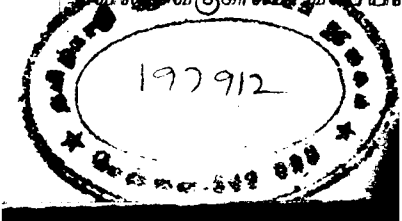
உள்ளுக்கு மருந்து:—கால்பலம் சூடம் (கற்பூரம்) வாங்கிக் கொண்டு வெற்றிலையில் வைத்து ஊடித்து மாட்டின் வாயில் கொடுத்து மென்று தின்னச் செய்யவும். இம்மாதிரி மருந்து ஒரே வேளை கொடுக்கவும்.

மற்ரோர் மருந்து:—ஒரு பலம் மிளகு இரண்டுபலம் சுக்கு, இரண்டுபலம் அக்கிராகாரம், இரண்டுபலம் கோஷ்டம் முதலிய கடைச்சர்க்குகளை வாங்கிக்கொண்டு சேர்த்துப் பொடிசெய்து வைத்துக்கொள்ளவும். ஒருபலம் அழிஞ்சிப்பட்டை, ஒருபலம் புங்கன்பட்டை இவற்றைக்கொண்டு நன்றாய்ப்பொடி செய்து, மேற்கூறிய கடைச்சர்க்குகளின் துளோடு சேர்த்துக் கலந்து, ஓரளவாய் வெந்நீர் எடுத்துக்கொண்டு அதில் இப்பொடிகளை சேர்த்துக் கலந்து குழப்பி மாட்டுக்கு மூன்றுவேளை கொடுத்துவர படிப்படியாய் மாடு மேற்கூறிய நோயினின்றும் நீங்கிக் குணமடையலாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

ந்யூஸிலீண்டில் ஜீவராசிகள் போய்ச் சேர்ந்த விதம்.

ந்யூஸிலீண்டு தீவு பளியிக் மஹா ஸமுத்ரத்தில் ஆசியாவுக்கு தென்கிழக்கு திக்கில் உள்ள தேசம். இது ஒரு காலத்தில் பற்றைய தீவுகளோடு ஆசியாக் கண்டத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெரிய நிலப் பாகத்திலுள்ள பரணிகள் இங்குவந்து சேர்வதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்னாலேயே, இந்த ந்யூஸிலீந்து, ஆசியாவின் இயற்கைமாதேவியின் வன்மையால் பிரிவுபட்டதாகத் தெரிகிறது. இந்தத் தீவு நூறுபிரம் சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ளது. இங்குலண்ட், ஸ்காட்லாண்ட், வேல்ஸ் ஆகிய தீவுகளைக் காட்டிலும் பெரியது. இன்னும் அந்தத் தீவுகளின் சீதோஷண நிலைகளைக் காட்டிலும் வாஸ யோக்யமான நல்ல சீதோஷண நிலையைக் கொண்டது. இருந்தாலும் நம் நாட்டுச் சிங்கங்கள், சிறுத்தைகள், சிவிங்கிகள், கரடிகள், ஓநாய்கள், கழுதைப் புலிகள், யானைகள், குதிரைகள், காட்டுப் பன்றிகள், மான்கள், காட்டுப் பசுக்கள், முயல்கள், குழிமுயல்கள், எலிகள், சுண்டெலிகள், முதலைகள், ஆமைகள், பாம்புகள் முதலியவை ஆசியாக்கண்டத்தில் இருந்தனபோல் அத்தீவுக்குள்ளேயே வாயில் இருந்ததில்லை.

நியூஸிலேண்டுக்கும் ஆஸ்ட்ரேலியாவுக்கும் 1200 மைல் தூரமுள்ளது. தென்னமெரிக்காவுக்கும் இதற்கும் 5 ஆயிரம் மைல் தூரம். இந்தத் தீவில் ஆதிரில் தவணைகளில் ஒருவிதமும் ஊர்வனவற்றில் சிலவும், சில பக்ஷிகளுந் தான் வசித்து வந்தன.

வெகுசாலத்திற்குமுன் இத்தீவில் வசித்த ஊர்வனவற்றில் ஸ்பெண்டர் என்னும் முதுகெலும்புள்ளதும் பல்லியைப்போன்றதுமான தரைவாழ் ப்ராணி, இன்னும் அங்கு வசித்து வருவதைப் பார்க்கலாம். சிமைச்சுண்ணும்பு மலை நமக்கு எவ்வளவு காலத்துக்குமுன் உண்டானதாக பூதத்வ சாஸ்த்ரப்படி சணக் கிடப்பபிடுகிறதோ, அத்தற்கு அவ்வளவுகாலம் முன்னமேயே இந்த ப்ராணி இந்த தேசத்திலிருந்து வருவதாகக் கணக்குப் பண்ணலாம். அந்தப்ராணி அன்றிருந்த நிலைமைக்கு அழிவில்லாதிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ப்ராணியும் ஒவ்வொருகாலத்தை யுதிர்ந்து உருவத்தில் மாறுதலடைந்துபோல், ஸ்பெண்டனுக்கு நேரவில்லை. அந்தக்காலத்திருந்த பக்ஷிகளில் சில இறகிழந்து வேற்றுருவமடைந்தன. ஆனால் இப்பல்லிபோன்ற ஸ்பெண்டன் மட்டும், முன்னிருந்தபடியே இப்போதும் காணப்படுகிறது. இந்த ஸ்பெண்டனுக்கு மூன்று கண்கள் உண்டு. பூச்சிப் பூழுக்களையும் தேன்களையும் உண்டு ஜீவிக்கும், அப்போது பக்ஷிகளே இந்த தீவில் ராஜ்யபாசம் செலுத்தின.

பக்ஷிகளிலெல்லாம் பெரியது மோவா என்பது. அது ஆஸ்ட்ரிச்சைவிட ஒன்றேகால் மடங்கு பெரிதாயிருக்கும். வெகு உயரமான மனிதனைக்காட்டிலும், இந்தப் பக்ஷி மிகவும் உயரமானது.

மோவாக்களில் குட்டைக்காலுள்ளன, நீண்டக்காலுள்ளன, மெல்லிய கால்களுள்ளன, தடித்த கால்களுள்ளன என பலவகைகள் இருந்தன. அவைகள் இறகுகளை இழந்தாலும், அவைகளுக்கு அங்கே சத்ரு பயமில்லாமலிருந்ததால், அவைகள் மிகவும் வருத்தியடைந்தன. கொஞ்சகாலத்துக்குமுன் அந்தப்ராணிக்கு சத்ருக்கள் ஏற்பட்டதனால், அம்மாதிரி ஒரு ப்ராணி இப்போது காணக்கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. அதன் எலும்புக்கூடுகளைத்தான் இப்போது நாம் பார்க்கலாம்.

500 வருஷங்களுக்கு முன்னால், பாஸீஷியா அல்லது தென் ஸமுத்ரத் தீவுகளி

லிருந்து சில ஜனங்கள், படகுகளின் மூலமாக ப்ரயாணம்செய்து, அந்தத் தீவில் குடியேறினார்கள். அவர்களே ஆதி நியூஸிலேண்டு தேசத்தாராவர். அவர்கள் அங்கு சென்றபோது நாய்களையும், தங்களுக்குத் தெரியாமலே, முட்டை முடிச்சுகளில் மறைந்து வந்த எலிகளையும் கொண்டுபோனார்கள். ஆகாரத்துக்காகவேண்டி, தம் நாட்டில் விளைந்த உருளைக் கிழங்கையும் கொண்டுபோனார்கள்.

அவர்கள் அங்குபோனதும் அங்கு வசித்துவந்த மோவா, கிவிஸ் முதலிய பலபக்ஷிகளைக்கொண்டு, ஒவ்வொன்றாகத் தின்று ஜீவித்து வரலானார்கள். இப்படிச் செய்து அவர்கள் அவற்றில் பெரிய பக்ஷிகளா யிருப்பன வெல்லாவற்றையும் அழித்துவிட்டார்கள். கிவிஸ் என்பன ஆஸ்ட்ரிச்சைபோன்ற சிறிய பக்ஷிஜாதிகள். அவைகளின் மூக்கு நீளமாயும், கால்கள் குட்டையாய் தடித்தனவாயும் இருக்கும். அவைகள் தம் தடித்த கால்களால் கோவேறு கழுத்தையேபோல உதைக்கும் ஸ்வபாவமுடையன. ஆதி நியூஸிலேண்டர் கையில் அம்புகளாவது, துப்பாக்கிகளாவது இல்லாமலிருந்தமையால், அந்த நாட்டில் இவர்கள் போனபோது இருந்த பக்ஷிகளில் சிறியவை சீகரத்தில் நிர்மூலமாகாமலிருந்தன. அப்பக்ஷிகள், நாடு முழுவதும் பரவி, அங்குள்ள மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஒளிந்து வாஸம் செய்துவந்தன. ஆதி நியூஸிலேண்டர், பக்ஷிகள் ஆகாரத்துக்கு அப்பபடாத ஸமயத்தில் கடற்கரைகளில் மீன் பிடித்துத்தின்று, வெள்ளிக்கிழங்குகளை விதைத்துப் பயிர்செய்தும், ஜீவிக்கலானார்கள். இன்னும் அந்தத் தீவிலேயே பெர்ன் (Fern) என்னும் கல்லுருவிச்செடிகளின் கிழங்குகள் கிடைத்தன. அவைகளைக்கொண்டும் அவர்கள் ஜீவித்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் ஒரு வரையொருவர் கொன்று நரமாம்ஸ பக்ஷணம் செய்வதும் உண்டு. அவர்களையே உலகத்தில் அநாகரீகர்களில் முதலாகச் சொல்லலாம். விக்டோரியா ராணி காலத்திற்குட, இந்த ஜாதியார் நரமாம்ஸ பக்ஷணிகளாகவே இருந்தார்கள். 1770-ஆம் வருஷம் காப்டன் கூக், இந்தத் தீவுக்கு வந்தபோதுகூட இவர்கள், இந்தத் தன்மையிலேயே இருந்தார்கள்.

அவர்கள் காப்டன் கூக் கொண்டுபோன படகு ஒன்றிலிருந்த ஜனங்களைக் கொண்டு தின்றுவிட்டார்கள். அக்காலத்தில் நூறாயி

ரம்பேர்கள் மேயோரிகள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மேயோரிகள், காப்டன் கூக் ஏறிவந்த 'எண்டவர்' என்ற கப்பலை ஒரு கடல் பக்ஷியென்று நினைத்தார்கள். காப்டன் கரைக்கு ஏறிவந்த படகை, அந்தப் பெரிய பக்ஷியின் குஞ்சென்று நினைத்தார்கள். அந்தப் படகில் இருந்தவர்களை தேவர்களென்றும், அவர்கள் துப்பாக்கியிலிருந்துவந்த குண்டு வெடியை இடியென்றும், நினைத்தார்கள்; ஆயினும் அவர்கள் அந்த ஸ்வாமிகளைச் சாப்பிட்டு, தம்மிது படைபெடுத்த கடற்பக்ஷியின் மேல் கற்களையும் சுட்டிகளையும் ஏறிந்தார்கள்.

காப்டன் கூக் அவர்களுக்கு பன்றி, கோழி, வாத்து முதலியவைகளும் உருளைக்கிழங்கும் கொடுத்து உதவினார். அதுமுதல்கொண்டுதான், உயர்ந்த ப்ராணி வர்க்கங்கள் இந்தத் தனிமையான நிலத்தில் வந்து வசிக்கும் படியாயிற்று. இத்தீவில் விட்டுப் பக்ஷிகள் வம்சம் வரவா வருத்தியடைந்தன. பன்றிகளெல்லாம் இந்தத்தீவில் பெருகி, அத்தீவில் வெகுசாலமாக வளர்ந்துவந்த ஸ்பெண்டன் என்னும் பல்லிகளையெல்லாம் கொன்றுதின்னத் துவக்கின. அவைகளில் சிலதான் ஒரு சிறிதில் காணப்படுகின்றன. பன்றியின் தொகை பெருகினதனால், அவைகளை வேட்டையாடி பொழிக்க வேட்டைக்காரர்களை நியமிக்கவேண்டியதாய்விட்டது.

ஆஸ்ட்ரேலியாவிலிருந்து தப்பியோடின கைதிகள்தான் நியூஸிலேண்டில் முதல் முதல் குடியேறின வெள்ளைக்காரர்கள் அவர்களிற சிலரை மேயோரிகள் கொன்று தின்றுவிட்டார்கள். மற்றும் சிலரை, மேயோரிகள் ஆகரித்தார்கள். மேயோரிகள் கொடுத்த ஆகாரத்தையே அவர்கள் உண்ணவேண்டியதாயிருந்தது. பன்றிகள், கோழிகள், சுறாயின்கள், உருளைக்கிழங்கு, கல்லுருவிக்கிழங்கு ஆகிய இவைகள்தான் அவர்களுக்கு ஆகாரமாயிருந்தன. வெல்லிங்டன் ப்ரபு இங்கிலாண்டின் ப்ரதம மந்த்ரியா யிருந்தபோது, அவர் நியூஸிலேண்டை பிரிடிஷ் குடியேற்ற நாடென ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். ஆனால் 1840-ஆம் வருஷம் முதல் அந்தத் தீவு, பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாடாகவே இருந்து வருகிறது. அதன் ராஜதானிப் பட்டணத்துக்கு வெல்லிங்டன் என்னும் பெயரே கொடுக்கப்பட்டது. கைதிகளுக்குப் பிறகு இந்தத் தீவில் குடியேறின ஐரோப்பியர்க

ளுக்கு உண்ண அவர்களுக்கேற்ற தானியம் வேண்டியிருந்தது. ஆகையால், நிலம் பயிரிடப் படுவதற்காக கலப்பைகளும், அவைகளை இழுத்த உழந் குதிரைகளும், ஏருதுகளும் வேண்டியிருந்தன. இவைகளுக்கு உண்ணப் புல்முதலியன வேண்டியிருந்தன. உலகத்திலுள்ள புல்வகைகள் நியூஸிலேண்டில் இருந்ததில்லை. இப்புல் வகைகளை பெல்லாம் இங்கிலாண்டிலிருந்தே அங்கு கொண்டுபோக வேண்டி யிருந்தது. இந்த நியூஸிலேண்டு தீவில் ஏற்கனவே ஒருவிதமான சணல் இருந்தது. இந்தச் சணலைக்கொண்டு மேயோரிகள் பல நூறு வருஷங்களாக, ஒருவித உடையை நெய்து உடுத்தி வந்தார்கள். ஆனால், இதில் குடியேறினவர்களுக்கு இன்னும் அதிக உஷ்ணமான உடை வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்குக் கம்பளிபினால் செய்யப்பட்ட உடை தேவையா யிருந்தது. அதற்காக அவர்கள் ஆடுகளை அங்கு வளர்க்கவேண்டியிருந்தது. அங்கு தேயிலை, காப்பிக்கொட்டை, கொக்கோ முதலிய பாணப் பொருள்களில்லை. மேயோரிகளுக்கு அநாகரீகமான ஆயுதங்களே யிருந்தன. நியூஸிலேண்டிலுள்ள காடுகளில், மிக அழகான உபயோகமுள்ள மரங்களிருந்தன. அவைகளை வெட்டிக் கொண்டுவந்து அறுக்கவேண்டியிருந்தது. உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், வேலைசெய்ய ஆயுதங்களும் ஸ்நேகம் பண்ணத் தகுந்த மனுஷர்களும் அங்கு இருந்ததில்லை. மாம்ஸ பக்ஷணிகளாகிய மேயோரிகள்தாம் இருந்தார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள், அதில் குடிப் புகுந்தபோது, அதில் இருந்த ப்ராணிகள் மிகவும் ஸ்வல்பமே. ஆனால், காலம் ஆக ஆக, அங்கே போன வெள்ளைக்காரர்கள் கொஞ்சம்கொஞ்சமாகப் பக்ஷிகளையும் மிருகங்களையும் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள். அவர்கள் அவைகளை அங்கு கொண்டுவந்தது ஆச்சர்யமாகும். அந்தத் தீவில் வெள்ளைக்காரர்கள் குடியேறினபோது காடாழ்க்கிடந்த அத்தீவுகளை மிகவும் சரிப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அடர்ந்து காடாய்க் கிடந்த அநேக மாங்களை வெட்டித்தள்ளி வெட்டவெளியாக்க வேண்டிய வேலையில் இவர்கள் மிகவும் ச்ரமத்தை யடைந்தார்கள். நிலத்தைத் திருத்தினால் மாத்ரம்போதுமா? நிலத்தில் விதைக்க விதை வேண்டாமா? புல் முதல் எல்லா விதைகளையும் வெளியிலிருந்தே தருவிக்கவேண்டியிருந்த

தது. மனிதர்கள் மிருகங்களின் உணவுப் பொருள்களுக் குற்றவையெல்லாம் நியூஸீலாண்டுக்கும் அந்நிய தேசங்களுக்கும் கப்பல் மூலமாகவே போகவேண்டி யிருந்தது.

இப்படி விதைகள் வாங்கிக்கொண்டுபோய் நிலங்களைப் பயிர் செய்வதற்குங்கூட, சிலர் இடையூறு செய்ய தலைப்பட்டார்கள். ஒரு கெட்ட வ்யாபாரி நல்ல புல் விதையென்று சொல்லி ஒரு பிசாசுச்செடி விதையை அனுப்ப, நியூஸீலாண்டில் குடியேறினவர்கள் அவன்சொல்லை நம்பி, அந்த விதைகளை விதைக்க அது காடாய் மண்டிப் போய் மற்றப் பயிர் களையும் கெடுத்துவிட்டது. அந்தச் செடியை வேரோடு களைவது பரமம் பாயத்தனமாய்ப் போய்விட்டது. சிலர் வஞ்சனையாக அனுப்பி வித்த முட்செடிகள் காடுகளிலோல் மண்டிப் போய், ஏற்கனவே இருந்த புல்களையும் வளர வொட்டாமல் தடுத்துவிட்டது. இதற்கிடையில் சிலர் தண்ணீர் பார்த்தியங்களில் வளரும் பூண்டுகளை வளர்க்கவேண்டி, அவ்விதைகளை நீர் நிலைகளில் விதைத்துவிட, அச்செடிகள் எல்லா நீரோட்டங்களிலும், ஆறுகளிலும் 12 அடி உயரமும் 3 அங்குல கனமு முள்ளதாய் மண்டிவளர்ந்துவிட்டன. அவைகள் ஆறுகளில் மண்டி வளர்ந்துவிட்டதனால், அந்நீரோட்டங்களில் கப்பல் போக்குவரத்து செய்வதற்கு ஸாத்யமில்லாமல் போய் விட்டது.

நியூஸீலாண்டில் விதைத்த விதைகளாவ்வளவும், முளைக்க ஆரம்பித்து பழைய செடிகளை யொழித்து, வேருன்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்தன. இப்படி அநேகம் செடிகள் இங்கு வேருன்றின. இருந்தாலும் ஆடு, மாடுகள், குதிரைகள் ஆகிய இவைகளுக்கு வேண்டிய புற்களில்லாமற் போகவே, அவைகளையும் இங்குலண்டிலிருந்து தாருளிக்கவேண்டியதாயிற்று. அப்படிக் கொண்டுவந்த கால்நடைத் தீவனப் பயிர்களில் க்ளோவர் என்ற பயிர் முளைத்துச் செழித்துப் பூத்ததே யொழிய, விதைகள் உண்டாகவில்லை. வேறொரு புல்லும் இதேமாதிரி விதை கட்டவில்லை. இதற்கென்னசெய்வதென்று யோசிக்க, பூக்களினின்று விதைபுண்டாக்கவேண்டி தேனீக்களையும் வேறு சில ஈக்களையும் கொண்டுவர வேண்டியதென்று தீர்மானித்து, அப்படியே இங்குலண்டிலிருந்து அவைகளைக் கொண்டு விட்டார்கள். அதன்பிறகு தீவனப்பயிர்க்

ளில் விதை உண்டாயின. இப்படி கால்நடைகளின் உணவுப் பொருள்கள் வருத்தியாக, குதிரைகள், ஆடுகள், மாடுகள் முதலியவை வருத்தியாயின. இப்படி இவை வருத்தியாகவே காட்டுப் பன்றிகளை அழித்த வேண்டிய ஸந்தர்ப்பம் நேரிட்டது. இப்பன்றிகள் பயிர்களை அழித்துக்கொண்டு உபதரவம் பண்ணினதாலும், உபயோகமான மற்ற ப்ராணிகளைப் பயமுறுத்திக் கொல்ல யத்தனித்ததாலும், இவற்றைக் கொல்லவேண்டியது அவசியமாயிற்று. நெல்லன் என்ற மாகாணத்தில் மட்டும் மாஸம் 1-க்கு ஆயிரம் பன்றிகள் வீதம் இரண்டு வருஷகாலம் வரையில் கொன்று வந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. லண்டனில் விண்ட்ஸர் மாளிகையின் சிங்கராவனத்தில் ஸஞ்சரித்து வந்த சில அபூர்வமான மான்கள், நியூஸீலாண்டில் வடபாகங்களிற்கு அனுப்பப்பட்டன. அவைகளே உலகத்திலுள்ள விசேஷ ஜாதிமான்களை உண்டாக்கி வம்ச வருத்தியடைந்தன. தென்பாகங்களுக்குக் கொண்டு போதப்பட்ட மான்களும் அங்கு வம்ச வருத்தியடைந்தன. அவைகள் இப்போது இங்குலிஷ் மான்களைவிட உயர்ந்த தினுஸாய் பரீல ப்ராந்தியங்களிலுள்ள சிலவிதமான கஸ்தூரிமான்கள், ஆடுகள் இவைகளுடனே மிகவும் காட்டுத்தனமாய் கூடிக்குலாவித் திரிந்துவருகின்றன. இங்கு சிலர் குழிமுயல் களைக் கொண்டுவந்துவிட அவைகள் இங்கு மிகவும் வம்ச வருத்தியடைந்தன. ஆனால் அவைகள் பயிரைப் பாழ்பண்ணின. ஆகையால் இங்கு புதிதாய்க் குடியேறுபவன் தன் வயலிலிருந்து இதை பணச்செலவு செய்து தொலைப்பதெனட்டு, அவன் இவையிலல்லாத வேறு நிலத்திற்கே போய்விடுவது நலமென்றெண்ணுகிறான். இந்தக் குழிமுயல்களுக்கு விரோதிகளான ஸ்டோட்ஸ், விஸில்கள், கிரிப் பிள்ளைகள் முதலியவற்றை இங்கு கொண்டு விட்டும், அவைகள் குழிமுயல்களைப் பிடித்து நாசஞ்செய்யாமல், விட்டுப்புகுகளைக் கொன்றுதின்ன ஆரம்பித்துவிட்டன. இன்னும் அவைசிறிய ஆட்டுக்குட்டிகளையும் பிடித்துத் தின்ன ஆரம்பித்து, விசேஷ தொந்திரவை விளைத்துவிட்டன.

அநேக பூச்சிகளும் புழுக்களும் இருந்து நியூஸீலாண்டில் தொந்திரவுசெய்தன. இவைகளை ஒழிப்பதற்காக, ஒவ்வொரு பக்ஷியாகப் பல,

நியூஸீலாண்டு தீவில் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டன. தூக்கணங்குருவி, வானம்பாடி, ராபின் பக்ஷி, தர்ஷ், கறுப்புப்பறவை, பச்சைப் பறவை, தங்கப்பறவை, கூழைக்கடாக்கள், நீர்க்கோழிகள், மாடப்புறாக்கள், காக்கைகள் முதலியனவற்றைக் கப்பலில் ஏற்றி அங்கு கொண்டு சேர்த்தார்கள். வானம்பாடி புழுக்களைத் தின்பதைவிட்டு தான்பக்கதிரை கிள்ளிக் கொண்டோடிவிடுகிறது என்று குடியானவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஊர்க்குருவிகள் எங்கும் புகுந்து நாசம் செய்கின்றன. கரியபறவைகள் பழக்கொல்லைகளில் புகுந்து கொள்ளையடிக்கின்றன.

இப்படியாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, நியூஸீலாண்டு தீவில் மனிதர்கள், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், பூண்டுகள் முதலியன ப்ரவேசித்து அந்தத் தீவை அழகு படுத்தலாயிற்று. இவ்விதம் மனிதர்களால் கொண்டுவந்து சேர்த்தவைகளே யன்றி, வேறு இரண்டு ஜந்துக்கள் அங்குபோய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளால் உபதரவமேயன்றி நன்மை யொன்றுமில்லை. ஐரோப்பியர்கள் கப்பல் மூலமாய்த் தங்கள் ஸாமான்களுடன் வந்தபோது, அந்தக் கப்பல்களிலேயே அவர்களுக்குத் தெரியாதபடி சாம்பல் நிறமான எலிகளும் வந்து நியூஸீலாண்டில் புகுந்து வருத்தியடைந்து, ஏற்கனவே அந்த நாட்டில் இருந்த ஒருவகைச் சிறு எலியை நாசம் செய்துவிட்டன. அதேமாதிரி ப்ரிட்டிஷ் நாடுகளிலுள்ள வீட்டு ஈக்களும் வந்து சேர்ந்து வருத்தியடைந்து, அந்த நாட்டில் ஏற்கனவே இருந்த ஈக்களை நாசம் செய்துவிட்டன.

ஐரோப்பியர்கள் முதல் முதலில் நியூஸீலாண்டுக்கு வந்தபோது, அங்குள்ள நதிகளில் இரண்டொருவகை மீன்களை இருந்தன. காலக்ரமத்தில் ப்ரிட்டிஷ் நாடுகளிலுள்ள சகலஜாதி மீன்களும் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டு, வருத்தியாகி இருக்கின்றன. இந்த மீன்களை முதலில் முட்டையாகவே கொண்டு போனார்கள். இந்த முட்டைகளை அங்கு கொண்டுபோகவேண்டி பனிக்கட்டி தேவையாயிருந்தது. அக்காலத்தில் பனிக்கட்டி செய்யக் கப்பல்களில் யந்த்ரம் கிடையாது. ஆகவே பனிக்கட்டியை மீன் முட்டையுள்ள பெட்டிகளின்மேல் வைத்து, அதைப் பிளானல் துணியினால் மூடி யனுப்பவேண்டியிருந்தது. இப்படிப் பதினமூவாயிரம் மைல் இந்தப்

பனிக்கட்டியைக் கொண்டுவரும்போது, இது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தண்ணீராய் உருகிவிடநேரிடும். அப்போது அம்முட்டைகள் வெடித்துக்குஞ்சுகள் உற்பத்தியாகி இறக்க நேரிடும். அல்லது சில ஸமயம் முட்டைகளே நாசமாகிவிடும். அல்லது அவ்விடம் முழுவதும் கெட்டுக் காளான் பூத்துப்போகும்; அதற்கப்புறம் வேறு வழிகளால் அநேக விதமான மீன்களை நியூஸீலாண்டு ஆறுகளில் கொண்டுவிட்டு, அவை இப்போது ப்ரபலித்துப்போயிருக்கின்றன.

நரமாம்ஸ பக்ஷிகளாய் இந்த நியூஸீலாண்டில் வசித்துவந்த மேயோரி ஜாதியார் இப்போது அவ்வழக்கத்தை விட்டுவிட்டு நாகரீகர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்போது பயிர்செய்யும் தொழிலில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். தற்காலம் அந்த ஜாதியாரில் 50 ஆயிரம் பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்போது கல்விச் செல்வத்தையும் பெற்று, அநேகர் பட்டங்களும் அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் யுத்தமுறையிற் பழகி காலிபோலி என்னுமிடத்தில் யுத்தாங்கத்தில் நின்று சண்டைசெய்துமிருக்கிறார்கள்.

பண்டித-வி. ஸுப்பரணிய ஐயர்.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

1. ஆந்தைகளின் வாசஸ்தலம்:—ஆந்தை இராப்பக்ஷிகளுள் ஒன்று. ஆந்தையின் விழிகள் இரண்டும் நெருப்புத்தணல்கள் போன்று ஜவலித்துக்கொண்டு விளங்கும். இவைகள் தோப்புகளிலும் பாழடைந்த விசாலமான வீடுகளிலும் தம்பினத்துடன் கூடிவாழும். கண்களிரண்டும் தீப்பொறிகள் போல் ஜவலித்துக்கொண்டிருக்குமவர்களை, 'என்ன ஆந்தைபோல லிழிக்கிறாய்' என்றும் வினவுதல் உலகவழக்கு. ஆந்தை கத்துதலும் அலறுதலும் உண்டு. ஆந்தை அலறுதலை அபசகுனமாகுமென்று பக்ஷிசாஸ்திரம் வல்லுநர் பகருவர். ஆந்தைகள் கத்துதலையே கிளைகூட்டலென்பர் அறிவுடையோர். பக்ஷிசாஸ்திரவல்லுநர், இப்பட்சியின் கத்தலைநோக்கி, ஒரு கத்தல் கத்தலினால் இன்னபயன் உண்டாகுமென்றும், இரண்டு கத்தலினால் இன்னபயனுண்டாகுமென்றும், மூன்று நான்கு கத்தல்களுக்கும் இங்ஙனமே பயன்கூறி, பத்து கத்

தல் கத்தலினால் உத்தமமான காரியம் கை கூடுமென்று கூறுநிற்பார். சாயங்கால வேளைகளில் ஆந்தைகள் கிளைகூட்டலுக்கு உள்ள பயன், இன்னவென்றும், நடுயாழ்த்தில் இன்ன பயன் என்றும், விடியற்காலத்தில் இன்ன பயன் என்றும், பகலிசாஸ்திரம் விஸ்தரித்துக் கூறும்.

(ஆந்தைகள் வயற்புறத்திருப்பன, அவ்வயல்களிலுள்ள பூச்சி புழுக்களைத் தின்று, வியவசாயிகளுக்கு மிக்க செலாகரியத்தை யுண்டிபண்ணுவதனால், கிருஷிகர்கள் இவை தம் வயல் அருகிலிருப்பதைப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். பஞ்ச பட்சிகளில் ஆந்தையும் சிறந்த பட்சிகளில்லான்றாக எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

சுல்தான் முகம்மது, கஜினி முகம்மது, விக்ர நிக்ரஹன் என்னும் பெயர்கள் பல வாய்ந்த மன்னனொருவன் முன்னம் இந்தியாவில் அரசாண்டுவந்தான். அம்மன்னன், ராஜ்யங்களில் படையெடுத்து அவற்றை ஜயித்துப் பொருள் சேகரிப்பதும், இஸ்லாம் மதத்தை நாடெங்கும் பரவச்செய்வதுமே தொழிலுடையோனாயிருந்தான். இக்கருத்துக் கொண்டு, அவன் படையெடுப்பில் அநேக நாடுகளை அவன் பாழாக்கிப் போயினான். கஜினி முகம்மதுவுக்கு அறிவிற் சிறந்த மந்திரி யொருவனுண்டு. அம்மந்திரியும் மன்னனும், ஓர்நாள் தம் தலை நகர்க்கு வெளியே உலாவப் போயிருந்தார்கள். அப்போது பொழுதுபடும் சமயமாயிருந்தது. அச்சமயத்தில் ஆந்தைகளிரண்டு ஓரிடத்திலிருந்து விசேஷமான சப்தம் செய்துகொண்டிருந்தது. இது கேட்ட மன்னன், மந்திரியை நோக்கி, நீ பட்சிசாஸ்திரம் வல்லையென்று கேள்விப்பட்டேனே! நீ இப்பட்சிகள் பேசும் பாஷையை அறிந்துசொல்ல வல்லையோ என்றான். இதுகேட்ட மந்திரியும், தாம் அவ்வாறே செய்வதாக இணங்கி, அப்பட்சிகள் பேசுமிடம் சென்று, அவற்றின் சம்பாஷணைகளை உற்றுக்கேட்பான்போல் சிறிதுநேரம் நடித்து,

மீண்டும் அரசனிடம் வந்து சேர்ந்தான். கஜினி முகம்மதுவினை நல்வழிப்படுத்த எண்ணிய மந்திரி, மன்னனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறலுற்றான். ஏ! மன்னர் மன்ன! அந்த ஆந்தைகளின் சம்பாஷணைகளை என்னென்றெடுத்துரைப்பேன்! சமூகத்தில் அது கூறினால் தாங்கள் என்மீது கோபமுறுவீர்களென்று கருதி, அதைத் தங்களிடம் விண்ணப்பியாமல் மௌனமாயிருக்க மனமுடையேன் என்னலும், மன்னன் அது எதுவேயாயினும், சற்றும் அதைரியப்படாமல் கூறுவீர், நான் அதைக்கேட்கும் அவாவுடையேன் என்றான். மந்திரியும் அப்படியாயின் இதோ விண்ணப்பிக்கிறேன் என்று பின்வருமாறு கூறலுற்றான். மன்ன! அங்கு இரண்டு ஆந்தைகள் ஆணும் பெண்ணுமாயிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றிற்கு ஒரு மகவும், மற்றொன்றிற்கு மற்றொரு பிள்ளையு முண்டு. அவையிரண்டும், தமக்குள் சம்பந்தம்செய்துகொள்ள விரும்பி, ஸ்ரீதனம் கொடுப்பதைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கின. ஆண்மகவினை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆந்தை, பெண்ணாகிய ஆந்தையைத் தான் தன் பிள்ளைக்குக் கலியாணம் செய்துகொண்டால், ஸ்ரீதனமாக அநேகம் பரிசுவிடுகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டது. அதற்குப் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஆந்தை நமது கஜினி முகம்மதுமன்னன், தீர்க்காயுசுடன் இருக்கிறவரையில், பாழடைந்தவீடுகளுக்கு என்ன குறைச்சல், ஏராளமான வீடுகள் தருகிறேன் என்று கூறிக் குதுகலித்தது என்றான் மந்திரி; இது கேட்ட மன்னன் ஆ! ஆ! நம்செயல் இவ்வாறு பட்சிசாதிகளும் பார்த்துப் பரிகசிக்கத்தக்கதாயிருந்ததா என்று கண்டு அன்றுமுதல், தான்பாழ்படுத்திய நகரங்களை யெல்லாம்புதுக்கிப் பெருமை பெற்று அரசாண்டான் என்று கஜினி முகம்மது அரசாட்சி சீர்திருத்திய விதத்தைப்பற்றிச் சொல்லி, ஆந்தைகள் பாழ்வீடுகளில் வசிக்கப் பிரியமுடையன என்று, ஆந்தைகளின் வாசஸ்தலத்தை இன்ன தென்றுவிவரித்துக் கூறுவார்.

